

שְׁמַחַת תּוֹרָה

מתוך ספר לקוטי הלכות

השבת של רבי נחמן אברהם

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

משלים מרבי אברהם ז"ל לענין שטות הבלי עולם הנה והתכלית

אמר המעתיק שמעתי מאנשי שלומנו ששמעו מרבי אברהם ז"ל בשם מוהרנ"ת ז"ל ששאלו אותו בענין הגאולה, איך יכול הדבר להיות שבזמן הדורות הקודמים וכמו בדור רבנו הקדוש לא בא הגאולה, ובדורות האחרונים אשר הולכים משה משה יבא הגאולה.

והסביר על פי משל, שהיה בעולם כרך גדול, וסביבה חומה בצורה וחוקה עד להפליא, וכל המלכים רצו לכבשה והניחו כל פחותיהם, ותקתם נשאר מעל. כי כל החילים שלהם נפלו מהחצים שזרקו משם.

ואחר כך היה מלך אחד חכם מאד, שהלך סביב החומה והביט ונדמה בדעתו שפעת יקח כל הגבורים מחילותיו ויכו על החומה עד שיקבשנה. ועשה כן ונפלו כל חילותיו, ונשאר רק הוא לבדו. והלך סביב החומה לראות מה פעל שם, וראה בחכמתו שפעת (שכבר החומה מפנינים כלה זעזוע רק מבחוץ לא נפר), אפלו בזקנים ובחולים וילדים יכבשה.

ועשה כן, וקבץ כל השאר נשים וילדים וחולים מה שנשאר לו, והלך וכבש והרס החומה כליל.

וכעת מי כבש החומה, אם האחרונים החלושים הלא אפלו יעבדו בכל פחותם אלף אלפים שנה לא היו עושים אפלו רשם, ורק הכח של ...

(ההמשך מעבר לדף)

ומבקש 'איה' וכו', בתוך כך עזרו ה' יתברך שגם הוא יכול להתפלל קצת, ואם הוא חזק בזה כל ימיו והיה אחריתו טוב לנצח (ועין בל"ת, יב): (הלכות שבת ז', אות כו)

חוקים דקדשה ויכסף רק לעשות רצונו יתברך באמת. ואם אף על פי כן אינו זוכה לזה מה לעשות ויתגבר לבלי להפסיק ולבטל הרצון חסד ושלום. רק יתגבר ברצונות וכסופים חזקים ביותר להשם יתברך כי העקר הוא הרצון.

ועקר התכלית הטוב של הנשמה הקדושה הוא שתזכה שיהיה לה רצונות חזקים כל כך להשם יתברך עד שתזכה להכלל ברעוא דרעיון רצון שברצונות שזהו השלמות והמעלה העליונה מכל המעלות עד שמשנה רבנו עליו השלום שהוא מבחר המין האנושי ורפן של כל הנביאים והצדיקים והחסידים, זכה הוא בשעת הסתלקותו להכלל ברעוא דרעיון כמבאר בזהר הקדוש.

ומצא ששלמות הרצון הוא גבוה מן הכל. וכל עקר התכלית של כל התורה והמצוות שהם אחדות אחד עם משה רבנו עליו השלום הוא לזכות לשלמות הרצון שהוא בחינת רעוא דרעיון שלשם נסתלק משה כנ"ל (הלכות ערב ג, אותיות א ב לפי אוצר היראה - רצון וכסופין, אות כד)

ולא ידע איש את קברתו

כי נסתלק בקדשה נוראה לבחינת איה, פי שם הוא תכלית הידיעה דלא נדע, ומשם ממשיך הארה לבחינת יהושע שיוכל להאיר בכל ישראל דרך זה, לחזק ולעזר ולסמן את כל הנופלים מאד לבל יתיאשו בשום אופן רק גם הם יחפשו ויבקשו את כבודו בבחינת איה מקום כבודו עד שיזכו בכל פעם למצאו שאיר פניו אליהם ויוכלו להתפלל וכו' גם הם, פיודע כל זה למי שהתחיל לנטס בדרכים הקדושים האלו שאף-על-פי שנדמה לו שכבר נתרחק כל כך שאי אפשר לו להתפלל כלל וכו', אף-על-פי-כן בשמחזק את עצמו ושואל

ה' מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע מיהר פארן

לגב. ודרשו רבותינו ז"ל על זה (עבודה זרה ב): מלמד שהחזיר הקדוש-ברוך-הוא על כל האומות שיקבלו את התורה ולא רצו. הינו שהאיר עליהם הרהורי תשובה משרש קדשת התורה, אבל הם לא רצו להתעורר ולשוב אליו יתברך, על-כן מאס בהם ובא לישראל. ותכף שהאיר עליהם בהעלם הארה הנ"ל, נתעוררו לשוב אליו, ועל-ידי זה בחר בהם מכל העמים.

אבל מחמת שבחינה זאת אי אפשר להבין בשכל אנושי כלל איך ה' יתברך מתגלגל עם כל אדם לקרבו אליו, שזהו סוד סתרי הבחינה, על-כן נקראים ישראל "עם סגולה" (דברים ז, ו) מחמת שאי אפשר להבין זאת מפני מה בחר בישראל מכל העמים: (הלכות ברכת הרייח וברכת הודאה ד', אות כג)

והם תבו לרגלך ישא מדברתיך

לגב. העקר שיהיה פננתו בכל נסיעותיו וטלטליו רק בשביל להתועד עם בני-אדם חדשים ולדבר עמם מהתכלית האמתית, ולעסק עמהם בדברי תורה באהבה ושלום גדול, באפן שיכירו כלם את האמת לאמתו ולשוב אל השם באמת, בבחינת שאמרו רבותינו ז"ל: "והם תבו לרגלך ישא מדברתיך" אלו תלמידי חכמים שמכתתין רגליהם מעיר לעיר ומדוך לדוך לעסק בדברי-תורה, פי רק בשביל זה מסבב השם יתברך את האדם שצריך לפעמים לכתת רגליו לילך ולסע, כמבאר בפנים. (הלכות פקדון וארבעה שומרים ה, אות י"ט לפי אוצר היראה - אלו, ראש השנה, אות קפ"ט; עין גם טלטול, אותיות יט כ)

וימת שם משה עבד ה' (ומוכא בזהר הקדוש שזכה להסתלק ברצון שברצונות)

ועקר הוא הרצון שצריך האדם להרגיל את עצמו לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע בכל עת להשם יתברך ולתורתו ולמצותיו ולהשתדל תמיד שיהיה לו רצונות טובים

קראות באב"י הנחל

= אכילה (חלק א) =

סיפור השבוע

(המשך הסיפור)

... ורק הכח של הגבורים הראשונים שזעזעו את החומה עד להריסה.

... ואם הראשונים הלא לא כבשו, גמרו וכבשו. וכן הוא לענין הגאולה, שהראשונים כמו הצדיקי אמת ואנשיהם, כמו משה רבנו עליו השלום, רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום, הארי הקדוש, הבעל שם טוב הקדוש, ורבנו הקדוש ושאר הצדיקים ורקו חצים להנחש ולהטרא אחרא הס"מ וסיעתו, וכבר זעזעו כל כך הסטרא אחרא עד שאפלו יהיה מי שיהיה מדורות האחרונים, ויכלו לכבש את הסטרא אחרא ולגמר הפרור שיבא הגאולה.

... ובאמת זה המשל מועיל מאד לעבודת ה' בכל האפנים, בהתחזקות לענין עבודת ה' תפלה והתבודדות, ובענין שכיחות תאות ומדות שאף על פי שזה כמה שנים, ועשה מה שעשה ונדמה לו שעדין לא פעל כלום, אף על פי כן יתחזק ויתחזק לעשות את שלו עד שיגמר.

... וכן בענין דרך ארץ כמו שאמרו חכמינו ז"ל שלשה דברים צריכין חזוק וכו'. ודי לחכימא כי המשל הנ"ל הוא לכל הענינים.

משיבת נפש

(קבו)

אף-על-פי שכל הרוצה לגשת אל הקדש מכרח לעורר מטה עז של עבודתו הינו הכח וזכות של נקדויותו הטובים בפרט הכח וזכות של צדיקי אמת החוסה בהם, אין זה רק בשביל להכניע הרע שבו, הינו מחמת שהבעל דבר בא לבלבל אותו גם ממעט עבודתו ולהחליש דעתו מרבוני קלקוליו ופגמיו המרבים על פן מכרח לחפש בעצמו איזה נקדות טובות בכדי להחיות ולחזק את עצמו בבחינת ועוד מעט ואין רשע וכו' כמבאר במקום אחר.

אבל לפני השם יתברך יעמד פדל וכרש וישפך לבו כמים ורק ברחמים ובתחנונים ולא יתלה בשום זכות כלל וגם לא ידחק את השעה כלל וכו'.

וזה בחינת מה שנאמר ביד: עדינו העצני, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה(תכו): כשייצא למלחמה מתקשה עצמו פעץ וכשהיה עוסק בדברי תורה מעין עצמו כתולעת: [עין כל זה בלקוטי עצות חדש תלמוד-תורה, קיד]

ויכספו כל באי עולם לכלל בהם, להפיל בשמם ותפארתם, וישובו כל באי עולם לילך בדרכיהם לעשות רצונך באמת כל ימיהם לעולם: (לקוטי תפילות ב' - מתוך תפילה ל"ג)

הושענא-רבה ושמחת-תורה, עין בסימן עד, בהתורה "רומה על השמים" וכו'.

שמיני-עצרת היא בחינת תקון המשפט, שהיא עקר תקון הברית (עי' לעיל ברה"ה, אות ט).

... ובזכות קדשת שמיני עצרת הקדוש, תזכנו לתקון המשפט דקדשה, ועל-ידי-זה תצילנו תמיד מפגם הברית וממקרה לילה חס ושלום, ותהיה הטפה הקדושה נקלטת ונעצרת בקדשה גדולה כרצונך הטוב, ולא תהא נשחתת חס ושלום לעולם. ותשמרנו ותצילנו מרבנים ודנינים שאינם הגונים ותבטל פחם וממשלתם מן העולם. חוסה עלינו כרב רחמין, וזכנו שיהיה לנו ולכל ישראל רבנים ודנינים בשרים שיעמידו הדת על תלו וידונו דין אמת לאמתו, באפן שנוכח לתקון המשפט באמת, ונוכח לתקון הברית בשלמות בכל הבחינות באמת כרצונך הטוב. רחם עלינו למען שמך, ומלא כל משאלותינו לטובה, אם כבנים אם כעבדים, אם כבנים רחמנו כרחם אב על בנים, ואם כעבדים עינינו לך תליות, עד שתחננו ותוציא כאור משפטנו איום קדוש: (לקוטי תפילות ב' - מתוך תפילה ה')

הדור האתרוג נמשך מהצדיק האמת, שהוא הראש-בית של כל העולם כולו. על-כן על-ידי אתרוג נאה ומהדר זוכין להתקרב אליו ולהפיל בו, ועל-ידי-זה נפתח עיניו וכו' (עין צדיק). וכן להפך, על-ידי התקרבות לצדיקי אמת זוכין לאתרוג מהדר, ולקיים מצות אתרוג היקרה וחשובה מאד בשלמות.

צריך לבקש מאד מאד אחר אתרוג מהדר, ולבכות הרבה בראש-השנה ויום-כפור שיוכח לאתרוג נאה כפ"ל, כי אין אנו יודעין כלל מעלת ויקרת מצות אתרוג, ואי אפשר לנו לשער במח כלל גדל יקרת קדשת מצוה זאת, ועל-ידי-זה יזכה לקרב בגן בית מקדשנו ותפארתנו במהרה בימינו אמן, פן יהי רצון.

... ותזכנו לקיים מצות אתרוג ומיניו בשלמות בזמנו כראוי. ונוכח שיהיה לנו תמיד אתרוג נאה וכשר ומהדר בכל מיני הדור, בתכלית השלמות וההדור, ותגלה פאר הדרת קדשת עמך ישראל בעולם, ובפרט פאר הדרת יפי קדשת הצדיקים והבשרים האמתיים, עד אשר ישתוקקו